

Божие СЛОВО

ГОДИНА XXX, БРОЙ 06 (273) • 2020 година

ISSN 08615519

цена 0,60 лв.

РОЖДЕСТВО ХРИСТОВО

Смутен или зарадван?

„А когато се роди Иисус във Витлеем Юдейски, в дните на цар Ирода, ето, мъдреци от изток пристигнаха в Ерусалим. И казаха: Где е Юдейският цар, който се е родил? Защото видяхме звездата му на изток, и дойдохме да Му се поклоним.

Като чу това цар Ирод, смути се, и цял Ерусалим с него. Затова събра всички народни главни свещеници и книжници и ги разпитваше, где трябваше да се ро-

ди Христос. А те му казаха: Във Витлеем Юдейски, защото така е писано чрез пророка: „И ти, Витлееме, земьо Юдова, Никак не си най-малък между Юдовите началства. Защото от тебе ще произлезе Вожд, Който ще бъде пастир на Моя народ Израил“. Тогава Ирод повика тайно мъдреците и внимателно научи от тях времето, когато се е явила звездата. И като ги изпрати във Витлеем, каза им: Идете, разпитайте внима-

телно за детето; и като го намерите, известете ми, за да ида и аз да му се поклоня. А те, като изслушаха царя, тръгнаха си; и ето, звездата, която бяха видели на изток, вървеше пред тях, докато дойде и спря над мястото едето беше детето. Като видяха звездата, зарадваха се твърде много. И като влязоха в къщата, видяха детето с майка му Мария, паднаха и Му се поклониха; и отваряйки съкровищата си, принесоха му

П-р Владимир и Борислава Владимирови

дарове - злато, ливан и смирна. А, понеже бяха предупредени от Бога насъне да се не връщат при Ирода, те си отидоха през друг път в своята страна.“ (Ев. Матей, 2 гл.)

Цар Ирод се смути, както и всички, които се ползваха от привилегиите на властта. Живеем във времена на смут. Никого не е било по-трудно да се отсее истина от лъжа. Фалшиви нови-

ни, фалшиви намерения, фалшиви хора, променят представите ни за това, което заслужава нашето доверие.

Смутът, в сърцето на Ирод, беше породен не от фалшива, но от съвсем истинска и съвсем неочаквана новина – „Родил се е Месия! Царят на Царете“. Той обаче, нямаше родствена връзка със земния цар на Израел по това време. Това смути царя!

Христос е независим от властимащите. Той е над владетелите на политическата и религиозната сцена. Бог не се допитва до премиери, президенти и царе. Не иска тяхното одобрение за това, как и чрез кого да действа.

Това предизвиква смут в хората, които си мислят, че могат да предвидят и контролират всичко. Планираме, поставяме времеви рамки, бюджети и гоним цели. Графикът ни е пълен с месеци напред, и с устремен поглед грядим бъдещето си... докато не стигнем до момента, в който нещо се обърква и всичко се променя. Това смуцава сърцата на много хора, дори дълбоко наранява психиката им.

Ако се върнем отново в Израел преди повече от 2000 години, около Рождество Христово имаше и хора, които се радваха. Това не бяха силните на деня! Не бяха „нашите хора“ или „приближените на Ирод“. Това бяха хората, чиито лица бяха насочени не напред, а нагоре. Стих 10 от Евангелието на Матей 2 гл. ни казва: Като видяха звездата, зарадваха се твърде много.

Не можеш да видиш звезда, ако не гледаш нагоре! В дните на смут и болести, в които живеем, гледката напред (в несигурното и предвидимо бъдеще) се замъглява. Нека насочим погледа си нагоре! Гледайки нагоре, мъдреците видяха звездата, която ги заведе при Христос.

Но едва когато Му се поклониха, чува предупреждението от Бога за надвиснала опасност и изходен път. Ако не бяха послушали Бога, щяха да платят с живота си. „А понеже бяха предупреждени от Бога насъне да се не връщат при Ирода, те си отидоха през друг път в своята страна.“ (Ев. Матей, 2:12)

Колко често се доверяваме на медиите и на общественото мнение, докато Бог ни предупреждава, кое е най-доброто за нас?

Когато се поклоним на Бога, Той се

заема с нашата сигурност. Дали мъдреците нямаше да платят с живота си, ако се доверяваха на хората в позиция на власт? В края на това послание искам да ви предизвикам с един въпрос:

Смутен от новините или зарадван от Бога избираш да бъдеш в този сезон? Ако гледаме напред в неясното бъдеще, може би ще останем смутени, защото пожеланията за „По-добра Година“ не могат да ни донесат мир! Ако погледнем нагоре към Христос, ще имаме причина да се зарадваме! Ако се приближим, предадем сърцето си на Него и Му се поклоним, Той знае как да ни избави от беди, както избави мъдреците от изток.

Завършвам с думите на Спасителя: „Да се не смущава сърцето ви; вие вярвате в Бога, вярвайте и в Мене. В дома на Отца Ми има много обиталища; ако не беше така, Аз щях да ви кажа, защото отивам да ви приготвя място. И като отида и ви приготвя място, пак ще дойда и ще ви взема при Себе Си, тъй щото гдето съм Аз да бъдете и вие.“

(Ев. Йоан 14:1-3)

Вместо пожелания, нека да се помолим за Новата 2021!

„Господи, Исусе! Благодаря Ти за Твоята милост и протегнатата ръка на изцеление! Аз избирам да се доверя на Теб в следващата година и да не се смущавам от новините, а да се радвам на Твоето благоволение към мен. Избирам да гледам повече нагоре и помалко да правя планове, които да преследвам. Избирам да Ти се поклоня и съм уверен, че Ти ще водиш стъпките ми и ще оправяш пътеките ми! Амин!“

П-р Владимир Владимиров

НЕБЕТО НА ЗЕМЯТА ХВАЛЕНИЕТО - НАЧИН НА ЖИВОТ

1. За да живеем в Божието царство на земята, трябва да сме хвалители

„И тъй, моля ви, братя, поради Божиите милости, да представите телата си в жертва жива, свята, благоугодна на Бога, като ваше духовно служение. И недейте се съобразява с този век, но преобразявайте се чрез обновяване на ума си, за да познаете от опит каква е Божията воля - това, което е добро, благоугодно на Него и съвършено.“ (Римляни 12:1-2)

- В Небето ще хвалим Бог. Ние сме толкова ангажирани с това какво ще направим днес, но по-голямата част от нещата, които правим имат значение само за тази земя. Да пазаруваме, да гледаме телевизия, да сме на телефона и т.н. В Библията е записано, че в небето ще хвалим Бог. Проповедите и ученията са много добри, но няма да има нужда от тях във Вечността. Да се грижим за здравето ни е добро нещо, но на Небето няма болест. Моята професия на фармацевт се обезсмисля на Небето, но аз имам една по-важна професия - хвалител.

- Ако искаме да живеем в Небето, на земята, трябва да станем хвалители. Хвалението трябва да ни стане приоритет. Без значение, че то не ти носи хляба на масата. Един ден няма да имаш нужда нито от хляб, нито от маса.

„След това видях, и ето - голямо множество, което никой не можеше да изброи, от всеки народ и от всичките племена, люде и езици, стоящи пред престола и пред Агнето, облечени в бели дрехи, с палмови клонки в ръцете си, и викаха с висок глас, казвайки: Спасение на нашия Бог, Който седи на престола, и на Агнето! И всички

- Хвалението е двигателят, който захранва проявата на свръхестественото във физическия свят. Защо? Защото, когато се покланяме, ние признаваме превъзходството на Бог и отдаваме славата на Него, а Той в отговор ни дава мъдрост при взимане на решения, сила да вършим волята Му, изцелява болестите ни и т.н.

- Хвалението е разговор, то е начин духовното и материалното да се докоснат - Небето на земята

2. Хвалението е изповед, че искаме Божията воля в живота ни

Грехът е всичко, което е в разрез с Божията воля, а хвалението е точно обратното - то е израз на това, че ние даваме пълен контрол на Бог и се покоряваме на Неговата воля. Когато пеем, че Той е Цар на живота, наш Господ и т.н., ние всъщност казваме „Искаме Твоята воля във всеки аспект на живота ни“. Ние се отказваме от контрола и избираме да сме напълно зависими от Бог. И това е най-блажената позиция, в която можем да се намираме.

- Защото ако наистина сме напълно зависими от Бог, Той безпрепятствено ще може да изяви силата си в живота ни и да ни благослови. Ако не сме предали нещо на Бог, то ние имаме контрол върху него и съответно, ще берем плодове в тази сфера според нашите възможности. Ако Бог е в контрол, ние ще берем плодове според Неговите възможности.

3. Ние сме лидерите на Господното хваление

- Бог ни е създал, за да Го хвалим. Луцифер е бил ръководител на небесното хваление, но поради гордостта си е бил изхвърлен от Божието присъствие. Сега ние хората заемаме длъжността на лидери на Господното хваление, без значение колко сме музикални. Понякога не осъзнаваме важноста на това наше призвание, но дяволът я осъзнава, затова се опитва да ни лъже, за да ни попречи да хвалим Бога.

4. Докато пеем заедно, ние ставаме едно

Защо трябва да имаме време на хваление чрез песни в църквата? Не е ли достатъчно да живеем живот, който прославя Бог? Докато хвалим ние ставаме едно. Нашите мисли стават едни мисли, думите ни стават едни и същи, съответно изповедта ни е една и съща. Настройваме сърцата си на една и съща честота и това променя духовната атмосфера. Бог е навсякъде, особено в своя дом, църквата. Когато хвалим в единство, Той може да се движи безпрепятствено.

„И не само за тях се моля, но и за онези, които биха повярвали в Мене чрез тяхното учение, да бъдат всички едно; както Ти, Отче, си в Мене, и аз в Тебе, тъй и те да бъдат в Нас, за да повярва светът, че Ти си Ме пратил.“ (Ев. Йоан, 17:20-21)

5. Малко за хвалението и Рождество Христово

Ще ви дам само няколко примери как хвалението съпровождаше идването на нашия Спасител на земята:

- Мария получи радостната вест. "И, ето, ще заченеш в утробата си и ще родиш Син, Когото ще наречеш Исус. Той ще бъде велик и ще бъде наречен Син на Всевишния; и Господ Бог ще Му даде престола на Баща Му Давид. Ще царува над Якововия дом до века; и царството Му няма да има край." След това отиде в дома на Захарий и Елисавета, запя песен на благодарност.

- Захарий запя, когато Йоан Кръстител се роди.
- Ангелите донесоха радостната вест на овчарите чрез песен: "Слава на Бога във висините. И на земята мир между човеците, в които е Неговото благоволение." В този момент Небето слезе на земята. Небесната реалност се докосна със земната.

- Мъдреците се поклониха пред Исус като принесоха даровете си - злато, ливан и смирна.

Хвалението ни дава кураж в трудни времена и е израз на радост в успехите ни.

ангели стояха около престола, старейшините и четирите живи същества; и паднаха на лицето си пред престола и се поклониха на Бога, казвайки: Амин! Благословение, слава и премъдрост, благодарение и почит, сила и могъщество на нашия Бог до вечни векове! Амин. Тогава един от старейшините проговори, като ми каза: Тези, облечените в бели дрехи, кои са? И откъде са дошли? И казах му: Господине мой, ти знаеш. А той ми каза: Това са онези, които идат от голямата скръб; и са опрали дрехите си, и са ги избелили в кръвта на Агнето. Затова са пред престола на Бога и Му служат ден и нощ в Неговия храм; и Седящият на престола ще разпростре скиинята Си върху тях. Няма да огаднеят вече, нито да ожаднеят, нито ще ги удари слънцето, нито някой пек; защото Агнето, Което е сред престола, ще им бъде пастир и ще ги заведе при извори с жива вода; и Бог ще обърше всяка сълза от очите им.“ (Откровение на апостол Йоан 7:9-17)

- По време на хвалението действат законите на Божието царство и нещата в духовния свят започват да се случват.

- Когато хвалиш и се покланяш, дори да не усещаш, Бог започва да работи.

ОБУЧЕНИЕ ЗА СЛУЖЕНИЕ

Дали ще служим на Господа даже не трябва да бъде въпрос. Въпросът трябва да бъде: „Кога да встъпим в служение и какво да бъде то?“ Затова първата си точка озаглавих:

1. ПРАВИЛНОТО ВРЕМЕ И ПРАВИЛНОТО СЛУЖЕНИЕ ЗА ВСЕКИ ЕДИН

Като за начало ще започна с това, че няма универсална формула за изчисляване на правилното време, тъй като Бог ни създаде уникални всеки един от нас. На всеки би му отнело различно време да осъзнае и да поиска да е в служение. Когато човек се спаси, а това се случва чрез повярването в сърцето си и изповядване с устата си, че Христос е единственият Спасител, той трябва да почне вече да се моли и да пита Бог за Неговия призив в живота. Нека отворим 1 Коринтяни, гл. 12:

„Дарбите са различни, но Духът е същият. Службите са различни, но Господ е същият. Различни са и действията, но Бог е същият. Който върши всичко във всички човеци.

Защото на един се дава чрез Духа да говори с мъдрост, а на друг – да говори със знание чрез същия Дух, на друг – да върши велики дела, а на друг – да прокува; на друг – да разпознава духовете; на друг – да говори

разни езици; а пък на друг – да тълкува езици. ...И Бог е поставил някои в църквата да бъдат: първо апостоли, второ пророчи, трето учители, други да правят чудеса, някои имат изцелителни дарби, други с дарби на подпомагане, на управляване, на говорене разни езици.“

Няма човек, на когото да не е даден талант или някакво умение. Има хора, които не развиват своите дарби, а ги заравят в пръстта. Както знаем от Притчата за слугите с талантите, който развива своите таланти, ще получи повече.

Само хвалението и пасторът ли са важни служения? Не, разбира се. Преди църква, например, идва сестра Ваня и чисти, за да може да влезем в една по-приятна и по-безопасна обстановка. Тя е отделила от времето си без да очаква нещо в замяна и е дошла пеша в студа, за да може да ни послужи. Както пастор Владимир говори в неделя, едно дърво не яде само плода си, защото той е предназначен за друг консуматор, същото важи и за служението.

Ние не служим за себе си, а на останалите, защото така ни е заръчал Господ, и вярваме, че ще бъдем благословени. Това обаче не трябва да ни е мотивацията. Защо подценяваме служенията и докога ще се покриваме от това да при-

емем Божия призив за нашия живот? Доста често ние чуваме гласа на Бог, но не сме сигурни това Той ли е. Понякога имаме една вътрешна подбуда или липса на мир, защото знаем, че трябва да направим нещо. Това в никакъв случай не е за пренебрегване. Ще ви го визуализирам: Представете си, че сте като едно старо радио с антена, а Божият глас като вълни. Радиото, за да улови тези вълни, трябва да е настроено на определена честота. Опитваме ли се да настроим нашето радио на правилната честота, за да чуем Неговия глас? Не забравяйте, че като чуете Божия глас следва по-тежкото, а именно послушанието.

2. ПОКОРСТВО В СЛУЖЕНИЕТО

Лесно е като знаем, че сме добри музиканти да си кажем, че сме перфектни за хвалението и това да бъде нашето служение.

Знаете ли кое липсва в църквата днес най-много? Липсват верността в едно служение и осъзнаването на отговорността. Защото ние не извършваме всичко това за одобрение от хората или за пари и други тленни неща, а нашата цел е да се доближим до Бога и да трупаме богатство в небесата. Без теб може ли Господ да изпълни делото и плана си? Разбира се, няма незаменими, но по-добре би било за теб, ти да бъдеш този човек, когото Господ ще използва.

И трябва да разбереш, че е привилегия да бъдеш избран за едно служение от Създателя на всичко видимо и невидимо. Все пак Той ти се е доверил с това. Но да не забравяме, че Бог не гледа на лице и няма любимци. Апостолите нито

бяха най-образованите, нито най-красивите или богатите и т.н. Но те бяха със сърца отворени да бъдат обучавани от Господ. Нека отворим Деяния на Апостолите, 1 глава:

„През тези дни Петър се изправи наред братята (а имаше събрано множество, около сто и двадесет души) и каза: И така, от човеците, които дружаха с нас през цялото време, когато Господ Исус влизаше и излизаше сред нас, като се почне от дните, когато Йоан кръщава-ше, и се стигне до деня, когато се възнесе от нас, един от тях трябва да стане свидетел с нас на възкресението Му.

И така, определиха двама: Йосиф, наречен Варсава, който носеше и името Юст, и Матия. И се помолиха със следните думи: Ти, Господи, Който познаваш сърцата на всички, покажи онзи от тези двама, когото си избрал, да приеме своя дял в това служение и апостолство, от което отстъпи Юта, за да отиде на своето място. И хвърлиха

жребий за тях и жребият се падна на Матия; и той бе причислен към единадесетте апостола.“

Защо Матия беше между кандидатите за това служение? Защото той се беше покорил и искаше да служи на Господа, и беше избран. Не си мислете, че Господ ще ви чака да се почувствате в настроение, за да ви даде служение, защото просто не сте единственият кандидат за “позицията”. Трябва да бъдем будни и готови да извършим всичко, което ни помоли Бог.

3. ОТГОВОРНОСТТА НА СЛУЖЕНИЕТО

Когато ние встъпваме в дадено служение, трябва да осъзнаваме, че не всеки път ще ни се правят някои неща, но нямаме избор, защото това е нещо по-голямо от нас. И повярвайте ми, успеем ли да прескочим бариерата на нашия плътски човек, Бог ще ни помогне и ще ни върне радостта на нашето спасение. Божието царство насила се взема. Това ще го осъзнаете най-добре в ситуация на изпитание. Ние

не трябва да отпадаме духом, не че е невъзможно да се случи, но трябва да изграждаме нашия духовен човек всеки един ден, за да имаме ясна увереност къде се крие нашата надежда. Допуснем ли дяволът да ни лъже, става много трудно да покажем сериозност. Той може да ти каже, че не си достоен, друг път да ти каже: “Абе, никой не ти плаща да се занимаваш с това”, трети път да ти каже: “Не те ли мързи малко в момента? Има и служба онлайн, останни си вкъщи”. Недейте се лъга мили хора, от любов ви го казвам. В служението има страшно голяма отговорност, но знаете ли? Имам добра новина. Има и голяма награда.

4. НАГРАДАТА НА СЛУЖЕНИЕТО

Първо Коринтяни, гл. 3:

„Този, на когото работата, която е градил, устои, ще получи награда. А този, на когото работата изгори, ще претърпи загуба, а сам той ще се избави, но като през огън. Не знаете ли, че сте храм на Бога и че Божият Дух живее във вас?“

Наградите в небето са различни, не си мислете, че всеки ще бъде възнаграден по равно, защото не може човек, който е отдал живота си на Бога и ходи по най-тежките места на земята и друг човек, който просто си идва в неделя и си дава десетъка, да бъдат еднакво възнаградени. Така че ако искате да ви е добре във вечността, потрудете се малко на този свят. Амин!

Това беше кратко разяснение за тези, които още не са в служение и напомняне за тези, които са. Имайте вяра, молете се и знайте вашата цел! Тя не е за земята, а за небето и изтървем ли фокуса, може да изпуснем наградата, а не бих искал нито един от вас да погине.

Симеон Владимиров

МОЛИТВА ЗА ЗАЩИТА

Благославяй душе моя Господа! И всичко що е вътре в мене, нека хвали свящото Му име. Той е (Исус), Който прощава всичките ми грехове и лекува всичките ми болести.

Иисусе, Ти Си мой Господ и Спасител. Моля Те, пази живота ми, излизането ми и прибирането ми у дома. Защити финансите ми като запушваш устата на поглъщателя. Благослови във всичко цялото ми семейство!

Благодаря Ти! Амин.

Минахме и минаваме през трудно време. През време, в което идват неочаквани събития. Какво всъщност е човешкият живот? – 70 години, където има сила 80 години. Ако се замислим, ние правим много усилия за нашите тела. Даваме мило и драго за добър стандарт. Правим какво ли не за нашите деца, да им оставим добър апартамент или наследство, образование. Всичко това е хубаво. Това е нормално, няма нищо лошо в това. Но дали е достатъчно? Дали покрай цялата тази надпревара да имаме добър стандарт, добро здраве, добра кръвна захар и всичко останало, което този свят издига на пиедестал, дали няма шанс да пропуснем целта?

„Бог, Който много пъти и по много начини е говорил в миналото на бащите ни чрез пророците, в края на тези дни говори на нас чрез Сина, Когото постави Наследник на всичко, чрез Когото също направи световите, Който, бидейки сияние на Неговата слава и отпечатък на Неговото същество и държейки всичко чрез словото на Своята мощ, след като извърши (чрез Себе Си) очистване на греховете, седна отдясно на Величието във висините.“

(Евреи 1:1-3)

Бог по много начини е говорил в миналото на бащите ни или пратците ни чрез пророците. А в наше време от 2000 години насам говори чрез Сина Си, чрез Който е създал световите. „Затова ние сме длъжни да внимаваме още повече на това, което сме чули, за да не би да се разминем с целта.“ (Евреи 2:1)

То е като да имаш цел, да я гониш дълго време. Да я преследваш, да даваш мило и драго. И най-накрая стигайки до целта да се разминеш с нея, да я пропуснеш. Библията казва, че ние сме длъжни да внимаваме да не пропуснем целта на живота си. Има ли шанс? Виждали ли сте хора, които са пропуснали целта на живота си? Кой от нас иска да разбере, че е пропуснал смисъла и целта на живота си? Да не бъде! Затова Бог ни говори ясно чрез Сина, чрез Неговата жертва, чрез думите Му, чрез всички неща, които Иисус е направил да не би да

изпуснем целта тук. Да се разминем с целта е думата:

разминем с целта = **pararrhēo** (pa-ra-rhī-e'-ō) v.

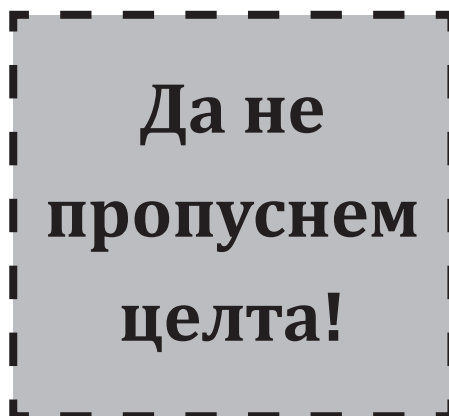
1. to flow by. Да минеш покрай

Случвало ли ви се е да минете покрай търсения адрес и да се лутате и да не можете да го намерите? И да нямате телефон на човека. И да сте в състояние хем знаете, че сте близо, хем знаете, че не сте на точното място.

2. (figuratively) carelessly pass (miss). Небрежно да подминеш

Залутан, заслепен, захласнат от други неща. Да минеш покрай нещо, без да му отдадеш внимание.

3. run out as leaking vessels = да се изпразим от съдържание като пробити съдове

Да изтече това, което изпълва със съдържание живота ни. Ако идваме при Христос, като чаша, която е обърната, каквото и да наливаш, тя няма да се напълни. Но когато идваме при Христос чрез покаянието това е обръщение, обръщаме се (обръщаме чашата), за да може Иисус чрез Светия Дух да налее в нас съдържание в нашия живот. Когато Той налее съдържание, чашата е пълна. Но знаете ли какво прави дяволът? Опитва се със стрели да пробие чашата. Да направи пробив в живота ни. Защото той знае, че християнството не е спринт. Християнството е марафон. Нашият живот не е да спринтираме от точка А до точка Б, а да издържим докрай. И дяволът направи ли дупките на чашата ни, гледаме под нея вода, локва. Това, което е в чашата, намалява, намалява докато накрая изцяло изчезне.

Ако не внимаваме на Божието Слово, което идва към нас, можем

да се изпразим от съдържание или да се разминем с целта. Затова Бог ни говори чрез Своя Син, за да се изпълним със съдържание.

„Защото, ако словото, изговорено чрез ангели, беше твърдо и всяко престъпление и непокорство получи справедлива отплата, то как ще избегнем ние, ако пренебрегнем едно толкова велико спасение, което отначало беше прогласено от Господа и беше потвърдено между нас от тези, които го бяха чули, като Бог също свидетелстваше чрез знамения и чудеса, чрез разни велики дела и чрез раздаване на Светия Дух според Своята воля?“

(Евреи 2:2-4)

Бог ни е дал достъп на всичките небесни ресурси, които са необ-

ходим, за да стигнем до целта, до крайната дестинация. Бог не се щади да ни даде от Духа Си, да ни даде Словото Си, да ни привдигне. Стига да имаме желание да го приемем. Ако сложим ръка върху чашата и кажем “Не” достатъчно ми е съдържанието, спрем да слушаме и да вярваме на Божието Слово, скоро ще се окажем празни и отдалечени от целта, която дава смисъл на живота ни.

Ако миналата година някой ни беше казал, че 2020 ще е толкова различна от всички останали, че толкова стрели по всякакъв начин ще дойдат в живота ни - в здраве, в психика, в свобода, и във всяко отношение, някой щеше ли да повярва? Аз не бих. Година като всички останали, поредната година. Пожелания. Но знаете ли идват стрели. И ние го изпитваме.

„Внимавайте да не отхвърлите Този, който говори; защото, ако

прод. на стр. 10

Тиха нощ, свята нощ...

Витлеемската църква „Рождество Христово“

Родината на тази песен е Бавария (1818 г.). Поетът Йосиф Моор бил свещеник в Обернсдорф, а композиторът - негов приятел, учителят Франц Грубер - органист в църквата.

Свещеникът веднъж посетил един болен, който живеел доста далеч. Било през месец декември.

Посещението, дивното небе, величественият тих пейзаж и двете села Арнсдорф и Обернсдорф ниско в долината при лунна светлина го пренесли в едно чудно настроение - подобно на видение. Духом той видял пещерата, където Мария и Йосиф, изпълнени с радост, пазели Детето. Долината наоколо му се видяла като пасбището на овчарите, които пазели стадата си и с тръпнещи сърца тръгнали да търсят обещания Спасител. Понеже Моор носел в сърцето си същия силен копнеж към Изкупителя, той ясно виждал пред себе си тази картина.

Когато слязъл в долината при приятеля си Грубер, той бил приветстван най-любезно. В течение на разговора станало дума, че големият орган с тръбите в църквата е повреден. Моор казал: „Ние трябва да поднесем нещо ново, за слава на детето Иисус. Аз ще съставя текста, а ти ще напишеш мелодията, тъй като си способен на това.“

Двамата се съгласили.

Йосиф Моор си отишъл, светнал малката лампа и потънал в дълбоко размишление, преживявайки отново картините на тази вечер. Взел перото и описал това, което греело в душата му.

По обяд на следващия ден той представил на приятеля си текста на песента. Грубер го прочел и възкликнал: „Скъпи приятелю, това, което носиш, е небесен дар!“

Веднага седнал на пианото и засвирил мелодията, която добре познаваме: „Тиха нощ, свята нощ...“

Дошло Рождество Христово. Вместо повредения орган, един духов оркестър придружавал песните на празничното събрание. Накрая на Богослужението свещеникът застанал до Грубер. След тихата и кратка прелюдия на цигулка църквата потреперила от силния бас и звучния тенор на двамата творци. Зазвучала величествената песен:

„Тиха нощ, свята нощ...“

Слушателите били пленени от обаянието на думите и мелодията, изляни в едно. В края на службата всички ги поздравили за чудно хубавата песен. Един стар човек стиснал ръката на учителя и казал: „Тази песен ще се пее и когато ние отдавна сме умрели.“

Така и станало!

ПЕСЕНТА НА МАРИЯ - МАЙКАТА ГОСПОДНА

И Мария каза: — Величае душата ми Господа,

И зарадва се духът ми в Господа Спасителя мой;

Защото погледна милостиво на низкото положение на слугинята Си,

ето, от сега ще ме ублажават всичките родове.

Защото Силният извърши за мене велики дела; И свето е Неговото име.

И, през родове и родове Неговата милост е върху ония които Му се боят.

Извърши силни дела със Своята мишца.

Разпръсна ония, които са горделиви в мислите на сърцето си.

Свали владетели от престолите им. И въздигна смирените.

Гладните напълни с блага. А богатите отпрати празни.

Помогна на слугата Си Израил, за да помни да покаже милост (Както бе говорил на бащите ни) към Авраама и към неговото потомство до века.

Ев. Лука 1:46-54

не избегнаха наказанието онези, които отхвърлиха Този, който ги предупреждаваше на земята, колко повече не ще избегнем ние, ако се отвърнем от Онзи, който предупреждава от небесата, чийто глас разтърси тогава земята! Но сега Той обеща, като каза: **„Още веднъж Аз ще разтърся не само земята, но и небето.“**

(Евреи 12:25-27)

А това „**още веднъж**“ означава премахването на онези неща, които могат да се разклатят, тоест направените неща, за да останат тези, които не могат да се разклатят.

Живеем във време на яко земетресение. Във време на яко тресене на всички ценности, устои, надежди, които сме градили. Пясъчни кули и всички неща, които сме смятали за много стабилни, за непреходни Бог ги разтърсва, защото това е Неговото Слово, че всичко, което се клати ще падне. Но ние знаем кое е непреходното, което не се клати, което остава и пребъдва до века – Божието Слово. Човекът е като лъх, минава вятърът и като цвете отвява славата му и мястото му не го помни вече. Но Божието Слово пребъдва до века. Не може да направим правилен избор ако не разбираме, непреходните, вечните неща.

Вярващите казваме, че имаме ум Христов. Само умът Христов може да разсъждава върху Божието Слово чрез откровение от Светия Дух и да го разбира. Плътският човек (ум) не разбира духовните неща

(Божие Слово).

Ако градим това, което идва към нас на основа на Божието Слово чрез Христовия ум, който живее в нас и който се обновява в нас, тогава ще останат нещата, които са стабилни и твърди. Среждали ли сте хора, на които казвате да четат Библията, а те отговарят: „Чета, но нищо не разбирам.“ Може да е съученик с по-добри оценки в училището от тебе. Може да е някой много по-учен. Може да е някой, който ти смяташ за голям капацитет. Може да е началник на място, което не означава да е глупав, не означава да е не просветен, но не може да разбере. Защото духовните неща се изпитват духовно от духовните човеци.

„Ето, възлюбени, пиша ви това второ писмо; и в тези двете събудям чрез напомняне вашия чист разсъдък, за да помните думите, изговорени по-напред от светите пророци, и заповедта на Господа и Спасителя, дадена чрез изпратените при вас апостоли.“ (2 Петрово 3:1-2)

Кой разсъдък? Христовият разсъдък. Събудям вашия Христов разсъдък. Ние не можем да разберем как да стигнем до целта, ако не разбираме Божието Слово. Затова трябва да имаме този ум Христов. И за да имаме ум Христов, ние трябва да пребъдваме в Бога.

„Но поучаваме Божията тайнсвена премъдрост, която е била скрита, която е била предопределена от Бога преди вековете да ни

докарва слава. А на нас Бог откри това чрез Духа; понеже Духът издирва всичко, даже и Божиите дълбочини.“ (2 Коринтяни 2:7, 10)

„Но естественият човек не побира това, което е от Божия Дух, защото за него е глупост; и не може да го разбере, понеже, то се изпитва духовно.“ (1 Коринтяни 2:14)

Не разбира, в учудване е в това, което се случва, защото за него е глупост и не може да го разбере, понеже то се изпитва духовно.

Защо правиш това? Защото аз искам да стигна до целта. Не искам да пропусна целта. Не искам да изтече всичко от мене и да се окажа празен и недостатъчен. Не може естественият човек да побере това, което е в Божия Дух. Защото за него това е глупост. По разумно ли е да добавиш 3 години от живота си отколкото да се замислиш за вечността? Но действително тогава може да изгубиш и пропуснеш целта.

Във времето, в което има разпалена битка в нашите умове, не можем да останем безучастни. Трябва да останем верни в служенето на Господа. Светът около нас настоява да повярваме, да приемем и да живеем според стандарта му. От своя страна Божието Слово предупреждава:

„Затова, както казва Светият Дух: **Днес, ако чуете гласа Му, не закоравявайте сърцата си както в преогорчението, както в деня на изкушението в пустинята, където бащите ви Ме изкушиха, изпитаха Ме и видяха делата Ми четиридесет години. Затова се разгневих на това поколение и казах: Всякога се заблуждават в сърцата си и не са познали Моите пътища. Така се заклех в гнева Си: Те няма да влязат в Моята почивка!**“

„Внимавайте, братя, да не би да има в някого от вас зло сърце на неверие, което да отстъпи от живия Бог. Но се увещавайте един друг всеки ден, докато е още „днес“, за да не би някой от вас да се закорави чрез измамата на греха.

А Христос, като Син, беше верен над Неговия дом. Неговият дом сме ние, ако удържим до край дръзновението и похвалата на надеждата си.“ (Евреи, гл. 3:6-13)

Христос беше верен. Ние трябва да останем верни. Ако искаме да се наречем Негов дом (домочадие), трябва да удържим до край дръзновението си и похвалата на надеждата си.

Дръзновение = **parrhesia** (par-hee-siy'-a) n.

1. **цялата си изповед, откровеност,, публичност.**

2. (by implication) **увереност.**

Да си дръзновен в спокойно време е много лесно. Но истинското дръзновение се изпитва във време, в което не е лесно да запазиш изповедта си. Дошло е време да се изпитат всички лозунги, които сме изговорили или изпели в песни. И когато дойде новина по телевизията започваме да се страхуваме. А целта е да повярваме в Бога!

Светът около нас както никога досега настоява да приемем и да живеем в неговия стандарт. До тази година е имало християни акробати, които може да живеят на този и на онзи стол, и да жонглират плавно, изведнъж тази година и мъжки шпагат не им помага – двата стола са толкова далече, че няма начин да останат на тях. Светът дърпа сериозно в обратната посока от Божието Слово. Един такъв момент беше времето, в което Израел трябваше да влезе в Обетованата земя. Тогава столовете се раздалечиха.

Посланието говори за един определен момент, който е описан в Числа 13 и 14 глава. В Числа 13 глава Мойсей изпраща съгледвачи в земята. Идеята за тези съгледвачи не беше да проверят дали Бог може да им даде тази земя или не може. А идеята беше да видят колко е добра тази земя и че е според Божието обещание земя на мляко и мед. Обаче от 12-те съгледвачи 10 като видяха земята, се върнаха и казаха: „Да, действително това, което Бог е обещал, е точно така. Да, действително земята е хубава, ето гроздът, който донесохме, но тя не е възможно да бъде завладяна. Невъзможно е за нас да влезем в нея. Хората там са като гиганти. Пред тях ние сме като скалци.“ Това обаче не беше обещание на Мойсей, не беше обещание на Исус Навиев и Халев. Това беше Божието обещание, а израилтяните

повярваха лъжливите новини.

„Тогава цялото общество извика с висок глас, и людете плакаха през оная нощ. И всичките израилтяни роптаеха против Мойсея и Аарона; и цялото общество им рече: Да бяхме измрели в Египетската земя! Или в тая пустиня да бяхме измрели!“ (Числа, гл. 14:1-4)

Това е денят на преогорчението. Преогорчиха Бога и Бог им даде според вярата им. Те пропуснаха целта. Целта не беше да умрат в пустинята. Целта беше да влязат в Обещаната земя. Но те пропуснаха целта заради тяхното неверие. Пропуснаха я, удариха друга цел.

„Кажим им: Заклевам се в живота Си, казва Господ, навярно ще направя на вас така, както вие говорихте в ушите Ми. Труповите ви ще паднат в тая пустиня; и от преброените между вас, колкото сте на брой от двадесет години и нагоре, които сте роптали против Мене, ни един не ще влезе в земята, за която се клех да ви заселя в нея, освен Халева Ефониевият син и Исуса Навиевият син.“

(Числа, гл. 14:28-30)

Само те, защото те говориха: „Ще я завладеем, ще влезем в тази земя. Бог е способен да изпълни словото Си, според цялото Си благо обещание. Той е верен, силен, ще го направи! Господ каза: „Да ви бъде според думите“. Десетината, които изрекоха думи на неверие паднаха в същия ден. За един ден язвата ги настигна. И Бог каза още: „Но децата ви, за които рекохте, че ще бъ-

дат разграбени, тях ще въведе; и те ще познаят земята, която вие презряхте. А вашите трупове ще паднат в тая пустиня. И децата ви ще скитат по пустинята четиридесет години, и ще теглят поради вашите блудствания, докато се изпоядат труповете ви в пустинята.“ (Числа, гл. 14: 31-33)

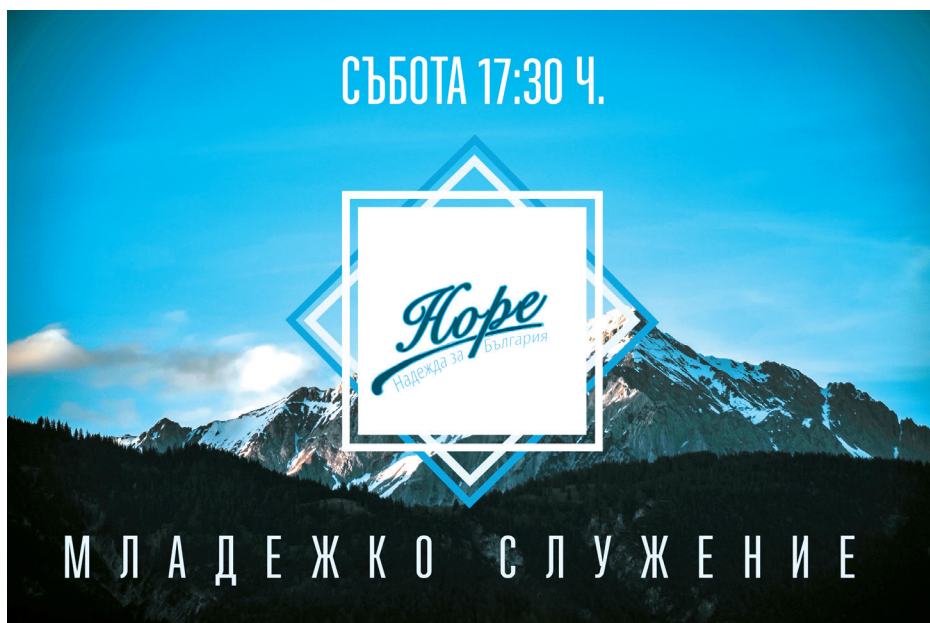
Затова ние сме длъжни да внимаваме още повече на това, което сме чули, за да не би да се разминем с целта. Ако има нещо, което може да ни отклони от целта, не е пандемия, не е болест, не са медии, не са братята и сестрите, а нашето неверие. Затова да се укрепяваме във вярата Христова, да завършим пътя докрай и да имаме победа!

„И тъй, не напускайте дръзновението си, за което имате голяма награда. Защото ви е нужно търпение, та, като извършите Божията воля, да получите обещаното. Защото още твърде малко време И ще дойде Тоя, Който има да дойде, и не ще се забави. А който е праведен пред Мене, ще живее чрез вяра; Но ако се дръпне назад, няма да благоволи в него душата Ми. Ние, обаче, не сме от ония, които се дърпат назад, та се погубват, а от тия, които вярват та се спасява душата им.“

(Евреи 10:35-39)

Ние сме от тези които продължават да вярват, продължаваме да се молим, продължаваме да разчитаме на Божието Слово и се спасява душата ни.

Пастор Владимир Владимиров

Редакцията на в-к „Божие Слово“ благодари на всички читатели и абонати като им пожелава здраве, дълги и добри дни, Божия закрила и успехи във всички области на живота.

ЧЕСТИТО РОЖДЕСТВО ХРИСТОВО!

ЧЕСТИТА НОВАТА 2021 ГОДИНА!

РОЖДЕСТВЕНА ВЕЧЕР

Свята вечер тихичко се спуска
Свят небесен от звезди блещука
Химн от рая радостен се носи
С лик звездата озари простори.

Красни двери ангели отварят
С райски песни Блага вест донасят
Виж на изток, следвай мъдреците
Там на изток Божий Син роди се.

Слиза славен Витлеем небесен
Със сияен облик най-тържествен
Бог те кани, Рождество празнува
Спаса в ясли знай ще те дарува.

Кирил Иванов

АБОНИРАЙТЕ СЕ!

за 2021 година

**Божия църква
„Дом на радост“**

с п-р Вл. и Б. Владимирови
Ви канят на Богослужения
в кв. Люлин 8 (заг Билла)
Вторник и петък от 18:30 ч.,
неделя от 10:00 ч. и от 11.30 ч.

в Банкя,
ул. „Св. св. Кирил и Методий“ 16
четвъртък 18:30; неделя 9:30 ч.

Вестник Божие Слово
във вашия дом!

КАТАЛОЖЕН НОМЕР 106
Цена: 3,60 за една година

- 6 пъти в годината
- 12 страници
- цветно електронно издание
- <http://domnaradost.com/bg/multimedia/newspaper.html>

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА:

1320 София Банкя
ул. „Кирил и Методий“ 16
Тел.: (02) 9973307
e-mail: milchot@yahoo.com
Гл. редактор: Ани Тотева
Вестникът се издържа от
волни пожертвования.

Банкова сметка:
Райфайзенбанк, гр. София
ул. „Гогол“ 18-20
IBAN: BG82RZBB9155
1000675428
Предпечатна подготовка
ТЕМТО ЕООД, www.temto.eu